Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 101 (557) * sîmbătă 15 dec. 1956 * 4 pag. 15 bani

Cînd ești ordonat și punctual, te bucuri și de simpatia celor mici.

Dar cînd ești leneș și dezordonat, toți te privesc mustrător.

(Momente mimate de actrița Lia POP FARCAȘAN).

Fotomontaj de: Gr. PREPELIȚA și D. TRAISTARU

NIȘTE PLANURI

Mărgele

Cînd copilăream prin colbul uliței, noi, cîțiva împielițați, ne minunam grozav de un lucru. De cum se cernea, albastră, umbra serilor, drept în creștetul bisericii, sus, se arăta o dihanie rotofeie și galbenă ca un bostan turcesc: luna. Jurai, nu alta, că-i aninată acolo, de turlă. Tare ne ispitea și ne înfiora de curiozitate întîmplarea aceasta. Plănuisem odată să ne urcăm toți în vîrful clopotniței și cu un cionț de briceag ce aveam, să crestăm măcar o fărîmă din bășica aurie și să vedem ce scofală de miez o fi avînd înăuntru. Nu s-a putut fiindcă, serile, Atanasie dascălul zăvora cu grijă ușa bisericii.

Mi-am adus aminte de toate astea făcînd cunoștință la Piua, un sat dunărean, cu pionierul Dîrlea Mihai. Scurtă ne-a fost cunoștința. Eram la școală, la o oră de fizică. Cînd profesorul a adus aparatele, de-a dreapta lui s-a înființat un băiețandru bălan și cu ochi rotunzi, de mîță. Toată ora i-a ajutat profesorului la experiențe. „Uite, domnule, zic, aici ca la universitate: profesorul și asistentul..." Pe urmă m-am dumirit. Dîrlea Mihai, „asistentul", e un pasionat al fizicii. Și profesorul, înțelegător, i-a făcut acest hatîr. Oficia Mihăiță al nostru atît de solemn, de grav, dar și îndemînatic, încît nu-ți trebuia multă fantezie să ți-l închipui în halat alb, strunind mașini complicate într-un laborator gigantic. Cînd atingea aparatele, parcă se înfrigura tot, și cînd în toiul experienței izbucnea cîte o scînteiere albastră, fulgerau și ochii lui rotunzi. Am stat de vorbă cu el, în pauză. M-a întrebat ce părere am despre dezvoltarea fizicii în viitor, despre Facultatea de Fizică din București, despre carotajul radioactiv... A scos pe urmă din ghiozdanul în care se zărea și o felie de caș, niște hîrtii cu desene fantastice pe care le-a întins pe bancă. Proiectele unui aero-tero-submarin, născocit de dînsul. Naive poate. Dar siguranța cu care îmi spunea: „Cînd voi lucra într-un laborator mare..." nu mai era naivă.

Trăim în secolul atomului. Și cine știe, mîine, poimîine, Dîrlea Mihai va izbîndi ceea ce noi n-am putut să facem din pricină că dascălul Atanasie zăvora clopotnița.

Vasile MĂNUCEANU

Elena Dragoș

apă vie

— Unde s-ar putea să fie
Pe aproape apă vie?
Ursulețul meu de pluș
Nu mai e pe lume-acuș.
L-am găsit azi în țărînă,
Fără cap, lîngă fîntînă.

Vrui să-i spun
că se găsește,
Apa, numai în poveste.
Cît pe-aci să rîd de dînsul,

Dar îl apucase plînsul.

— Uite, eu stau
peste drum.
Hai cu mine chiar acum.
Am acasă apă vie,
Ursul tău o să învie.

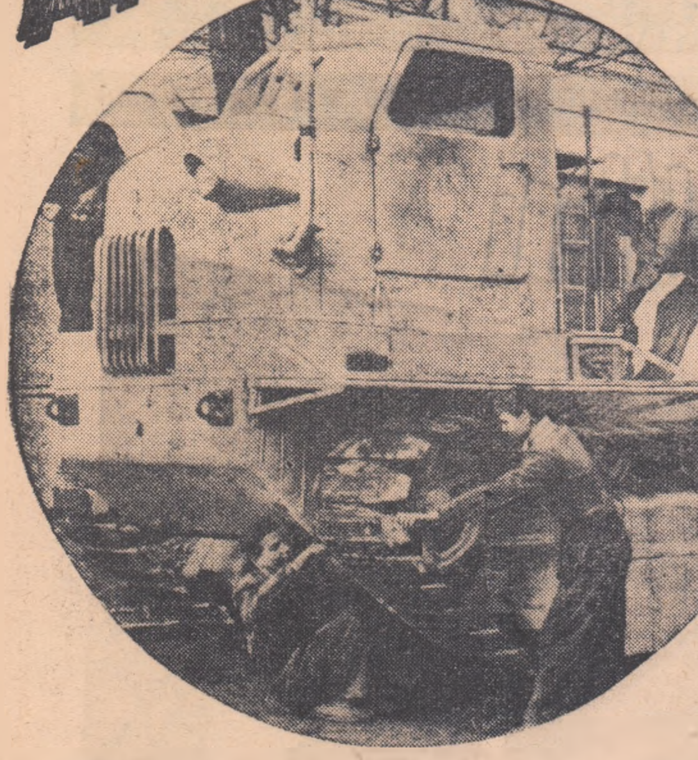
Rogi pe mama
să ți-l coasă,
Cu fir galben de mătasă,
Îl stropești apoi cu apă
Și precis cu viață scapă.

Și-a fugit acas' băiatul
După ce-i dădusem sfatul.

Vai, dar ce-o să fie mîine
Apă vie de-o să-mi ceară
Pentru-o mîță
sau un cîine?

IN CINSTEA ANIVERSĂRII REPUBLICII

La Uzinele „Semănătoarea", se construiesc noile mașini de recoltat stuf.

Modele noi

Graiul cifrelor e plicticos uneori. Și totuși, atunci cînd ele spun despre înfăptuiri, despre viață și muncă, au atîta putere și frumusețe... O pildă numai: voi aveți mereu prilejul să vedeți vitrine încărcate cu fel de fel de țesături și confecții. Multe dintre acestea sînt produse ale uzinelor textile din Buhuși. Să facem deci o plimbare, cu ajutorul cifrelor, prin aceste uzine. In primele 11 luni ale lui 1956, secția de modele și contexturi a creat 46 de noi articole de lînă în 359 de culori și desene, 15 articole pentru sat în 74 de culori și desene, precum și 14 articole pentru copii în 87 de culori și desene. Cum vedeți, niște cifre foarte... colorate și călduroase, mai ales acum iarna. Pentru primul trimestru al anului viitor s-au pregătit 26 articole noi în 269 desene și culori. Harnicii textiliști au produs pînă acum peste plan 44.666 kg fire și 114.736 metri țesături. Și nu numai atît: în intreaga uzină ei au izbutit să realizeze economii de aproape 2.700.000 lei.

Inaintea timpului

Necontenit, din toate colțurile țării vin vești noi despre alte și alte întreprinderi care și-au îndeplinit înainte de termen planul anual. Printre aceste intreprinderi se află și fabrica „Tehnometal" din Timișoara, care furnizează mașini și utilaje agriculturii noastre, industriei carbonifere, fabricilor de zahăr etc. Dar îndeplinirea planului anual este de acum ceva... depășit pentru cei de la „Tehnometal". Fiindcă acea victorie le-a fost numai un îndemn către noi și noi realizări. Așa că, peste prevederile planului, ei au produs pînă acum 16 selectoare, peste 3 tone piese de schimb pentru selectoare, 36 tone de tablă, 120 tone împletituri de sîrmă, și bunuri de consum în valoare de 150.000 lei. Și pînă la 30 decembrie, mai e!

Carnet extern

In ultima vreme, în cadrul Organizației Națiunilor Unite, delegațiile S.U.A. și ale altor state capitaliste, profitînd de evenimentele desfășurate acum cîtva timp în Ungaria, au făcut repetate încercări de a se amesteca în chip grosolan în treburile interne ale R.P. Ungare. Căutînd să zădărnicească eforturile guvernului și ale oamenilor muncii maghiari de a restabili situația normală în Ungaria, delegația S.U.A. a propus să se trimeată „observatori" atît pe teritoriul Ungariei cît și al altor țări de democrație populară. De asemeni, Statele Unite ale Americii duc o activitate subversivă în această direcție, trimițînd agenți și spioni în țările democrat-populare și sprijinind cu bani organizațiile subversive care urmăresc reinstaurarea fascismului în aceste țări. In legătură cu aceasta, V. V. Kuznețov, șeful delegației U.R.S.S. la O.N.U. a trimis președintelui Adunării Generale O.N.U. o scrisoare în care propune discutarea problemei „Cu privire la amestecul S.U.A. în treburile interne ale țărilor de democrație populară și la activitatea lor subversivă împotriva acestor țări".

★

Zilele acestea s-a desfășurat la Roma cel de-al VIII-lea congres al Partidului Comunist Italian. In cadrul lucrărilor, tovarășul Palmiro Togliatti, secretar general al Partidului Comunist Italian, a ținut un raport amănunțit asupra situației din Italia și a sarcinilor ce revin Partidului Comunist Italian în lupta împotriva exploatării capitaliste, în lupta pentru pace.

Vorbind despre situația tot mai grea a oamenilor muncii italieni, tovarășul Togliatti a arătat că numărul șomerilor permanenți din Italia e de aproximativ 2.000.000. Partidul Comunist Italian a atras atenția asupra unor lucruri însemnate care trebuie rezolvate urgent în țară. Printre acestea se numără: înlăturarea șomajului, naționalizarea monopolului energiei electrice, introducerea sistemului general al asigurărilor sociale etc.

Sfaturi practice

Cum putem regenera bateriile de lanternă și lămpile de radio?

Bateriile pentru lanterne, cînd se usucă prea mult, încetează să mai funcționeze. Pentru a le readuce la viață procedăm în felul următor: mai întîi îndepărtăm cu atenție smoala ce acoperă cele trei elemente care se găsesc în baterie. După aceasta, ridicăm cu atenție capacul de carton care se găsește deasupra fiecărui element. Luăm apoi un ac și cu ajutorul lui facem cîte o gaură în fiecare cilindru al bateriei.

Prin aceste găuri introducem o soluție care să conțină 25% clorură de amoniu (țipirig). Soluția se poate introduce bine cu o siringă obișnuită, dar, dacă nu avem, facem gaura puțin mai mare și ne folosim de o pipetă. După ce am introdus soluția, vom astupa cu smoală fiecare cilindru de zinc.

Dacă am introdus numai cîteva picături de soluție, după aproximativ 20 de ore bateria va funcționa din nou.

Lămpile de radio uzate, dar al căror filament este în perfectă stare mai pot fi folosite un timp oarecare, dacă le supunem unui tratament foarte simplu. Deasupra unei lumînări aprinse, vom învîrti timp de cîteva minute lampa uzată. După aceasta vom lăsa lampa să se răcească într-un loc unde nu este un curent prea rece. Punînd din nou lampa în aparatul de radio, vom constata că ea funcționează, bineînțeles nu chiar ca o lampă pe care o cumpărăm de la magazin.

Curiozități ȘTIINȚIFICE

Șarpele cu două capete

In pivnița pădurarului Kaposta, care locuiește în apropierea localității Rutava, regiunea Liepaia din R.S.S. Letonia, a fost descoperit un cuib de șerpi mici de casă. Unul dintre acești șerpi are două capete egal dezvoltate.

Cînd te atingi de el, șarpele ridică ambele capete și scoate ambele limbi

Acest șarpe neobișnuit

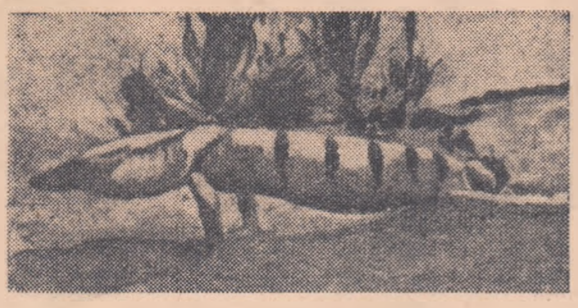

se află acum la muzeul etnologic regional din Liepaia.

O șopîrlă uriașă

Priviți această șopîrlă! E lungă de 1 metru și 30 centimetri, e de culoarea nisipului, iar spatele și coada sînt brăzdate de dungi cafenii

Aceste șopîrle pot fi întîlnite prin pustiurile din Turkmenia, Uzbekistan, Tadjikistan și în partea sudică a Kazahstanului.

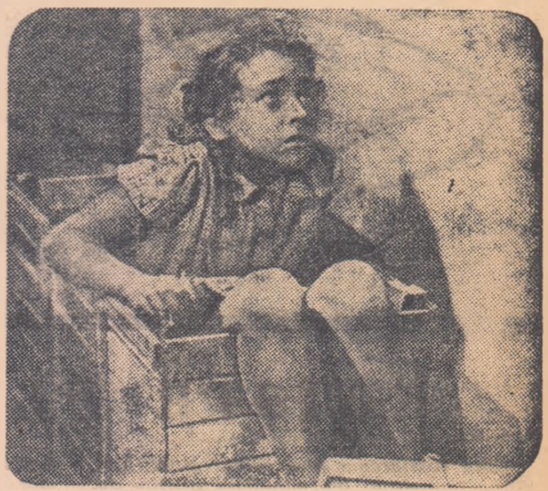
Curcubeul subpămîntean

Curcubeul este un fenomen ceresc obișnuit.

Dar ca să vezi un curcubeu sub pămînt, e un lucru neobișnuit. Și totuși... nu de mult, în timpul lucrărilor de electrificare a peșterii-ghețar Kungur, din munții Ural, într-una din galeriile peșterii, a apărut un curcubeu.

Fenomenul se explică astfel; în multe din aceste galerii, aerul este saturat de vapori. Razele luminoase ale lanternei, trecînd prin picăturile de apă minuscule, cu care era saturat aerul, s-au refractat și au creat acest curcubeu subpămîntean.

FILME PENTRU VOI

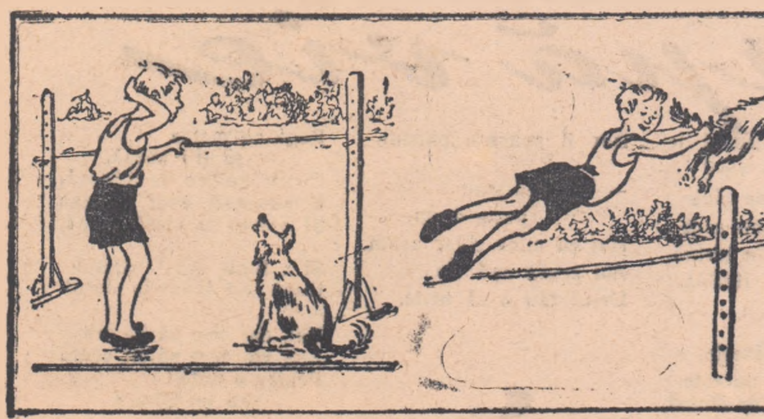

Iată două scene din filmele „Urmele rămîn", producție a studiourilor din R. P. Bulgară și „Misterul celor două oceane" — producție a studiourilor sovietice. Acestea filme le veți putea vedea în curînd pe ecranele Capitalei.

umor

Vova Dumkin sare la înălțime

(Din gazeta pionierilor bieloruși).

Profesorul: Spune-mi, Fritz, cît fac 1 : 1½?

Fritz: (tace).

Profesorul: Gîndește-te bine! Dacă tai dintr-o bucată de carne jumătate, cît îți mai rămîne?

Fritz: (înseninat): Jumătate.

Profesorul: Foarte bine. Acum împarte și această jumătate.

Fritz: Vom obține un sfert.

Profesorul: Și dacă tai și sfertul în două, ce vom avea?

Fritz: Carne tocată, tovarășe profesor.

(Der Junge Pionier).

★

In timp ce mama cumpără mere în piață, Jacky nu-și mai ia ochii de la un coș cu cireșe. Vînzătorul a observat și-l îndeamnă:

— Gustă cîteva cireșe.

— Mulțumesc — îl refuză politicos Jacky. Văzînd că băiatul se codește, vînzătorul îi întinse un pumn plin de fructe.

Cînd se-ndepărtară, mama îl întrebă:

— De ce n-ai vrut să iei la început cireșe?

— Da' greu pricepi, mămico! Se compară mîna lui cu a mea?

(Vaillant)

O discuție furtunoasă

Așa cum obișnuim noi (vorbesc de mine și Zdup) să ne vîrîm nasul peste tot, nu-i de mirare că am nimerit și la Școala nr. 6 mixtă din Mănăștur. Pionierii din clasa a V-a A tocmai se pregăteau să țină o adunare de grupă și tovarășa instructoare ne-a poftit și pe noi. „Aoleu, ce plictiseală! — mi-am zis în gînd. Cine m-a pus?“... Și Zdup se pleoștise de tot. Iși vîrîse coada între picioare și mă privea rugător, doar-doar oi refuza invitația. Dar cum se poate să refuz?

Adunarea a început așa, obișnuit, ca toate adunările. Mayer, președinta grupei, a citit o dare de seamă despre învățătură, apoi au început discuțiile: Că Bzduh și Covaci Ion se bat pe coridor, că unii vin fără cravată la școală și multe altele.

Notam lucrurile astea așa, cam în silă, cînd deodată ciulii urechile.

Felecan Rodica, o pionieră din grupă, tocmai se plîngea că Someșan Vasile nu voia să primească ajutor la franceză, materie la care avea note mici.

— Adică ce fel de ajutor? se miră dinadins cineva,

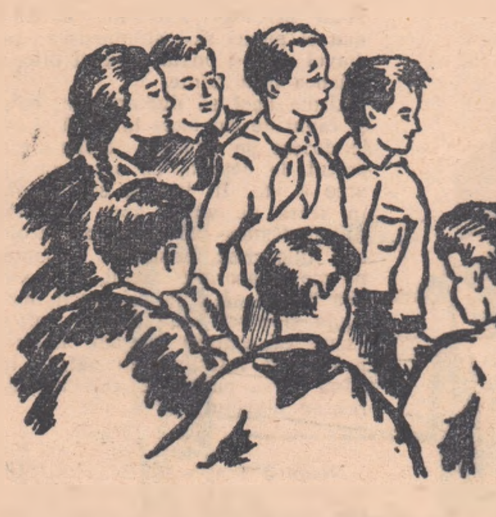
— Păi, să-l ascult, să-l meditez, cum ce fel de ajutor? se încurcă Rodica.

— Eu zic să discutăm ce-i cu ajutoarele astea — interveni un alt pionier. Adică de ce să alerge Rodica după Someșan? Hai, Vasile, să te ajut! Hai, Someșan, hai, Vasilică, te rog! De ce, Rodica?

— Dar așa ne-a repartizat Mayer. Eu să-l ajut pe Someșan. Cum, nu-ți mai aduci aminte?

— Ba mi-aduc aminte, da' asta-i rău.

— Așa-i, săriră și alții cu gura. Și Someșan și Buda și Dorobanț, corigenții noștri, să-mi fie cu iertare, s-au învățat cu nărav. De ce ești corigent? Păi dacă n-am fost ajutat! Cînd vrei să-i ajuți: „Ia nu mai face pe deșteptu' că pot să învăț și singur“.

— Bine, bine, se supără Mayer, care se simțea direct vizată de toată discuția asta — atunci să nu-i mai ajutăm?

Citeva clipe domni tăcerea.

— Dar acum ce facem, nu-i ajutăm? — mormăi careva.

— Sigur că-i ajutăm. Asta da, e ajutor, sări băiatul care începuse discuția.

— Și gazeta de perete e un ajutor, dacă nu vă supărați.

— Și caricaturile...

— Și critica...

— Să-i obligăm să învețe, să nu ne facă clasa de rîs.

— Ham! făcu Zdup, dînd bucuros din coadă, în semn că era foarte de acord. Toată grupa izbucni în rîs, iar eu îi dădui un ghiont lui Zdup și-mi venea să intru în pămînt de rușine. Dar atmosfera se înveselise.

— Nu vă supărați că mă amestec — interveni Tonciu Ion, președintele unității, după ce clipa de veselie trecu. E foarte bine că la adunări vă criticați. Dar n-ar strica, zău, să mai faceți și alte lucruri.

— De pildă?...

— De pildă să mergeți după adunare la un film... Sau să faceți o adunare cu temă!

— Oh!... Bine ar fi să nu ne mai criticăm deloc — oftă nu se știe cine: ori Someșan, ori Buda, ori Dorobanț...

— Las-o mai ușurel!... E bună și critica, sireaca! veni imediat răspunsul... Dar Tonciu are dreptate. Ar trebui să mai facem și altfel de adunări.

...Și cu asta discuția se închise.

„Iată o adunare la care n-am pierdut vremea degeaba“ — mi-am zis... Și sper că și voi veți fi de acord cu mine dacă veți fi citit cu atenție cele de mai sus.

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

Totdeauna primii

Primii la învățătură, primii în acțiuni pionierești, buni prieteni și colegi — ei fac cinste școlii în care invață.

★

1. Gădălean Doina clasa a VII-a Școala medie mixtă Tîrnăveni.

★

★

2. Uij Tiberiu clasa a IV-a Școala medie mixtă Dumbrăveni.

★

★

3. Bochis Silvia clasa a VII-a Școala medie mixtă Tîrnăveni.

★

★

4. Popescu Dan clasa a VI-a Școala medie mixtă Tîrnăveni

★

Pregătiri pentru VACANȚĂ

De la Școala medie nr. 19 din București ne-a sosit știrea că întreg colectivul unității pregătește piesa „Crăiasa zăpezilor“. In afară de aceasta, pentru completarea programului, se repetă numerele de gimnastică și dansuri populare. Colectivul de conducere al unității a alcătuit un plan amănunțit în ceea ce privește vacanța de iarnă.

★

La pomul de iarnă din anul acesta pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Prejmer, regiunea Stalin, au hotărît să facă o surpriză plăcută prietenilor din clasa I. De mai bine de două săptămîni în cercul de mîini îndemînatice se fac pregătiri intense. Pionierii lucrează iepurași, păpuși, păsări și diferite animale din vată, cîrpe și traforaj. In orice caz, nu uitați! E un secret. Să nu cumva să le spuneți ceva școlarilor din clasa I.

★

Copiii de la Școala de 7 ani din comuna Floreștl regiunea Cluj, pregătesc și ei un frumos pom de iarnă. Totodată teatrul de păpuși va prezenta în timpul vacanței mai multe spectacole la căminul cultural din comună.

Detașamentul „în acțiune"

Pe culoar se aude clinchetul zgomotos al clopoțelului. El anunță copiilor recreația. Dar nici nu apucă bine să iasă tovarășul profesor, și cîțiva băieți și dau buluc la ușă, unul peste altul, țipă, se îmbrîncesc, ba, pînă la urmă, se mai aleg și cu cîte un cucui. „In joacă“, chipurile.

Așa se întîmpla la inceputul anului și la Școala de 7 ani mixtă nr. 20 din Ploiești. Drept e că la început nu s-a sinchisit nimeni. Pînă într-o bună zi, cînd ușa, în urma unei îmbrînceli, fu spartă.

— Așa nu mai merge — se supărară pionierii din colectivul de conducere al unității. Toată ziua tovarășii profesori trebuie să se ocupe de lucruri d-astea?

Și atunci... se sfătuiră între ei și cu tovarășii profesori și hotărîră ca, pe rînd, fiecare detașament să facă de serviciu. Să se îngrijească de organizarea repetițiilor, de supravegherea curățeniei, să aibă grijă de colțul viu.

Zis și făcut. De atunci în fiecare săptămînă cîte un detașament de serviciu intră în acțiune. Primul a fost detașamentul I. Pionierii s-au organizat pe echipe. Fiecare știa ce are de făcut.

Răduță Iulia și încă cîțiva puteau fi văzuți mai totdeauna la colțul viu.

— Ai dat hrană la pești?

— Am dat. Tu ai udat florile?

Și, în afară de ei, grija pentru colțul viu o aveau mai toți pionierii detașamentului I.

In ziua cînd am fost în școală, o echipă din detașamentul de serviciu era animatoarea „trenului“ alcătuit din pionieri. Desigur, e plăcut să joci cîteodată în recreație un joc pionieresc. Și cînd e vorba de jocuri, echipele nu uită nici de cei mici.

Detașamentul de serviciu și-a pus în gînd să mai facă ceva: într-un colț va apărea un dulăpior cu fel de fel de lucruri: perie și cremă pentru cei care își vor murdării pantofii, ac și ață pentru cei care, „din întîmplare“, își vor rupe vreun nasture. Bineînțeles că aci fiecare se va servi singur, așa încît și aceia care, din obicei, vin la școală cu pantofii murdari și cu nasturii rupți să învețe cîte ceva la acest colț al igienei.

Acesta-i doar începutul. Detașamentele de serviciu din săptămînile următoare vor născoci poate și alte lucrări care să fie spre folosul tuturor.

Ecaterina CHIRAN

Din creațiile prietenilor tăi de peste hotare

TABĂRA PIONIEREASCĂ   Cen Sien-yao (R. P. Chineză)

PEISAJ   Alrik Siöström (Suedia)

ÎNTÎLNIRE CU DRACUL

Vasile Bîrgăoanu

E mult de atunci și totuși ori de cîte ori îmi aduc aminte de această întîmplare simt cum mă pătrund fiori prin toate încheieturile trupului. Eram pe vremea aceea argat la Anton Manea, un om slab ca un schelet, înalt și deșirat; un zgîrcit cum nu mi a fost dat să văd altul în viața mea! N-avea copii, numai el cu nevastă-sa erau toată familia și, deși în gospodăria lor nu lipsea nimic, — ba aș putea spune că numai cu ceea ce aveau în hambar ar fi putut hrăni un an de zile satul întreg — pe masa lor n-ai fi putut vedea nimic altceva decît borș de fasole sau urdă cu ceapă. Carne mîncau numai la crăciun și la paști și asta așa, doar de ochii lumii, căci niciciînd nu s-a pomenit ca în curtea lui Anton Manea să se fi tăiat vreun porc sau vreo pasăre de sărbători.

Cum trăiam eu în casa aceea, nu-i greu de închipuit. N-aveam părinți. Mama — pe care n-am cunoscut-o niciodată — mă lăsase încă în scutece la ușa bisericii. Pînă pe la vreo șapte ani m-a crescut o babă neputincioasă, îndopîndă-mă tot timpul cu lapte de capră și borș de știr. Cînd a murit baba, Anton Manea m-a trecut pe mine — împreună cu bordeiul și bucățica de pămînt a babei — la inventarul averii sale. Putea să facă cu mine ce voia, n-aveam cui mă plînge.

Țin minte că într-o toamnă lupul răpi o oaie din turma pe care o păzeam. Oricît ar fi de curajos, unui copil de nouă ani îi este totuși teamă să înfrunte un lup. Dar în clipa aceea n-am mai ținut seamă de frică. Știam că dacă mă întorc acasă fără oaie, Anton Manea ar fi fost în stare să mă strivească-n bătăi. Țipînd și răcnind, cu bîta în mînă, m-am luat după lup. Dihania mergea anevoie cu povara și am ajuns-o îndată. Am ridicat bîta și am început să lovesc în neștire. Încolțită, fiara lăsă prada și se năpusti fulgerător asupra mea. Sub greutatea ei m-am prăbușit la pămînt și în aceeași clipă simții în coapsă o durere ascuțită, ca și cum cineva mi-ar fi înfipt un cuțit. Noroc că s-au ivit cîinii, altfel n-aș mai fi scăpat cu viață.

Seara am fost adus în sat în căruța unui om. Cînd m-a văzut, Anton Manea s-a făcut vînăt la față. Întîi n-a scos o vorbă. Mă privea împietrit, fără să clipească măcar. Apoi izbucni:

— Tîlharule! Hoțule! Nemernicule! Tu ai să mă nenorocești pe mine!... Dar cine ți-a spus să duci oile unde sînt lupi? Răspunde, idiotule, cine ți-a spus?

Și începu să mă lovească. M-a bătut îngrozitor. N-am dormit deloc în noaptea aceea. Am plîns pînă dimineața. Și nu atît de durere, cît mai ales pentru faptul că se purtase atît de nedrept cu mine!

Da, așa trăiam eu în casa aceea.

Îl uram cumplit pe Anton Manea. Și dacă îmi doream ceva în viață, apoi visul meu era să cresc cît mai repede mare și voinic, atît de voinic încît să-l pot bate pînă la sînge pe cruntul meu stăpîn. Măcar o dată.

Aveam în sat vreo cîțiva prieteni de-o seamă cu mine, care — ca și mine — aveau cîte o dorință de îndeplinit. Toma-cepeleagul, de pildă, ar fi dat orice numai ca să poată avea un briceag cu plăsele de os, cu două lame și cu lănțișor galben de prins la curea. Niță-protap — îi ziceam așa pentru că mai totdeauna stătea țeapăn ca o lumînare — voia să se răzbune pe învățătorul său, care-i rupsese o ureche atunci cînd nu știuse tabla înmulțirii. Ștefan al lui Ion Săndulache n-avea alt vis decît ca tatăl său să capete cumva darul uitării în primele ceasuri ale dimineții. Nu de alta, dar prea îl scula cu noaptea în cap în fiecare zi!

Cîte n-am făcut noi ca să ni se împlinească dorințele! Duminica ne duceam la biserică și cu voce stinsă ne spuneam păsurile la picioarele unui Cristos răstignit.

— Trăsnește-l, doamne, pe Anton Manea — mă rugam eu — că rău mă mai bate și mă ține flămînd! Fă, doamne, să-l apuce damblaua, să i se usuce mîinile atunci cînd dă în mine! Eu n-am tată, doamne, și nici mamă!

Dar zilele treceau și Cristos nici nu ne băga în seamă. Trăsnetul îl ocolea pe Anton Manea, iar atunci cînd mă bătea nu numai că mîinile nu i se uscau, dar parcă i se înzdrăveneau mai tare.

Odată însă mi-a încolțit în minte un plan cumplit de răzbunare. Mi-am adunat prietenii și l-am împărtășit și lor.

— După cum se vede, le-am spus eu, Isus Cristos are acum multe treburi și la noi nu se gîndește. Eu zic c-ar fi mai bine să ne împrietenim cu dracul.

— C-c-c-u cine? — se bîlbîi de spaimă Toma cepeleagul.

— Cu dracul, ce ești surd? Păi tu știi cît de voinic e dracul? Baba Catrina mi-a povestit că la o prinsoare dracul a aruncat pînă în lună un buzdugan de 999 de ocale. Nici un sfînt din calendar n-ar fi putut face treaba asta!

În fața acestei dovezi de voinicie, băieții se învoiră îndată să legăm prietenie cu Măria Sa Încornoratul.

Planul nu era deloc greu de îndeplinit. Cîteva seri trebuia s-o urmăresc pe baba Catrina, vecina de peste drum a lui Anton Manea, și despre care se spunea că-i vrăjitoare fără pereche. Trebuia să fiu atent ca să văd cum face ea de-l scoate pe încornorat din iad și-l pune să-i îndeplinească poruncile. Apoi trebuia să-i șterpelesc mătura cu care zbura ea la miezul nopții ieșind prin hornul casei, oala în care făcea descîntece, precum și căpățîna de cal înfiptă într-un par de la gard. Toate acestea auzisem eu că-i dau ei puteri să-l stăpînească pe diavol și să-i poată porunci orice-i trăsnea prin minte.

Urma apoi să duc mătura, oala și capul de cal mort la stînă și să le dosesc pe undeva. Stîna era destul de departe de sat, cam la vreo 4 km. În fiecare săptămînă, în seara de vineri spre sîmbătă, Anton Manea mă trimitea acolo să-l înlocuiesc, pentru o noapte, pe moș Gheorghe baciul, care venea în sat să-și ia primeneli, merinde și să-și vadă copii. Într-o asemenea noapte ne-am hotărît noi să ne întîlnim toți patru la stînă și să punem la cale întîlnirea cu diavolul.

Noaptea era senină, liniștită, dar fără lună. Cu toată strălucirea lor, stelele nu dădeau mai multă lumină pămîntului decît ar fi dat un roi de licurici puși în locul lor. Așadar era o noapte care te cam băga în sperieți. Copacii păreau niște pete mari întunecoase, pe un fond tot întunecos. Liniștea deplină făcea ca un zgomot cît de mic să ia proporțiile unui adevărat tărăboi.

Din depărtare, dinspre sat, un cocoș răgușit vesti miezul nopții. Era timpul să începem.

Strînși grămadă în țarcul oilor sterpe, pe care în noaptea aceea le lăsasem afară — căutam, fiecare din noi, să ne dăm curaj. Pe o piatră, așezasem oala șterpelită de la baba Catrina. Lîngă ea, mătura cu coadă lungă. În furca în care de obicei stătea bulgărul de sare, așezasem capul de cal mort.

— Ei băieți, începem! șoptii eu cu trupul scăldat în sudoare. Ce-o fi, o fi! Dar țineți minte! Nimeni nu-și face cruce și nu țipă atunci cînd îl va vedea pe dracul.

Ceilalți nu scoaseră o vorbă, ei doar înclinară capul în semn de aprobare.

M-am apropiat de oală și, scuipînd de trei ori în ea, începui să bolborosesc:

„Flendură, pleaftură,
Hodoronc, pleosc!
Sîsîie șerpii,
Arde catranul!"

(Vorbele n-aveau nici un înțeles. Asta pentru că în toate nopțile cînd o urmărisem pe baba Catrina, n-am văzut-o nici zburînd pe mătură, nici stînd de vorbă cu diavolul. O auzisem în schimb sușotind tot felul de vorbe fără șir. De aici am înțeles eu că cu diavolul nu poți să stai de vorbă omenește, ci, cu cît vei vorbi mai anapoda, cu atît te va înțelege mai bine)

După ce rostii aceste cuvinte, mai scuipai de trei ori în oală, apoi începui să fac făgăduieli împielițatului.

— Te chem, diavole, să-ți dăm ție sufletele noastre! În schimb tu vei îndeplini întotdeauna, fără crîcnire, poruncile noastre.

Din nou liniște. Cu suflarea tăiată, înghețați de spaimă, ne uitam acum cu toții la oala din care trebuia să apară mai întîi o flăcăruie, să răbufnească un bubuit și să iasă lung, deșirat, cu cornițe și cu copite de capră, însuși dracul.

Dar vremea trecea și nimic, nimic nu se întîmpla.

— P-p-poate c-c-c-ăi vreo cruce pe aici! gîngăvi Toma-cepeleagul. D-d-dracul se t-t-teme de c-c-cruce!

— Nu-i nici o cruce! îi răspunsei în șoaptă. N-are de unde să fie!

— Totuși să căutăm! stărui Niță-protap.

Ne-am ridicat și am început să căutăm. În țarcul oilor sterpe — nimic! În poiată — nimic! În strungă — nimic!

— U-u-uite-o! se repezi deodată Toma-cepeleagul, arătînd cu degetul înspre straturile unde moș Gheorghe baciul punea în fiecare an ceapă, usturoi și pătlăgele.

Într-adevăr, acolo se vedea o cruce mare, înfiptă în mijlocul straturilor. Cu teamă, ca nu cumva să ne trăsnească cel de sus pentru că pîngărim sfînta cruce, ne-am dus s-o doborîm. Crucea însă nu era nimic altceva decît o momîie de speriat vrăbiile. Am dărîmat-o totuși.

Împăcați, ne-am întors la nelegiuita noastră treabă.

Cu toate astea însă, oala rămase tot nemișcată, iar întunecimea iadului nici gînd să s-arate.

— Poate că nu ne crede! — își dădu cu părerea Ștefan al lui Săndulache.

— Nu sîntem destul de păcătoși! N-avem păcate — întări Niță-protap.

— A-a-a-asta așa-i! sări și Toma cepeleagul. P-p-popa zice că noi c-c-copiii nu avem păcate.

— Păi, să le facem! hotărîi eu. Eu zic... eu zic... ba nu, hai să suduim!

Și unde nu ne apucăm noi, în crucea nopții, să huiduim pe dumnezeu și pe toți cei din jurul lui, că ni se încrîncena carnea pe noi. Cînd am terminat calendarul, ne-am strîns iarăși în jurul oalei. Degeaba însă! Diavolul nu ne avea la inimă și pace!

Ne gîndeam să renunțăm, cînd Niță-protap veni cu o nouă propunere:

— Să mai facem o încercare! zise el. Eu zic că diavolul, chiar dacă am suduit, tot nu ne crede. Ne vede copii. Ce-ar fi să ne mascăm? Să ne facem bătrîni!.... Cu plete, cu barbă...

Ideea era grozavă și de aceea am trecut cu toții la treabă. Am intrat în poiată, am căutat cîlți, haine vechi de-ale lui moș Gheorghe-baciul, mă rog, tot ceea ce ar fi putut să dea înfățișării noastre alt chip. Pe Toma-cepeleagul l-am pus să facă tot timpul cruce ca nu cumva diavolul să se uite spre noi și să ne descopere vicleșugul. Noi ceilalți am început să ne deghizăm. Din cîlți ne-am făcut plete încăruntite, din fuioare bărbi lungi că ne-ajungeau pînă la tălpi.

— Stați! îi oprii eu pe băieți, după ce ne mascarăm. Diavolul trebuie să ne vadă la lucru. Trebuie să făptuim un păcat mare, mare de tot, să se cutremure iadul!

— Eu z-z-zic să ne batem! — își dădu cu părerea Toma-cepeleagul, dar adăugă îndată: numai să nu mă plesniți prea tare!

— Să ne batem? i-o reteză Niță. Parcă pînă acum nu ne-am mai bătut? Asta nu-i păcat.

— Gata, am găsit! Sări Ștefan al lui Săndulache. Am găsit, am găsit! Ne facem bandiți.

— Bandiți? De ce bandiți?

— Așa! Ne facem bandiți și gata! Ieșim la drumul mare și jefuim oameni.

(Va urma)

CĂRȚI pentru VOI

Nicolaie Jianu — Fecior de suflet.
Nicuță Tănase — Muzicuța cu schimbător.
M. Sîntimbreanu — Cu și fără ghiozdan.
Abdalla Kalanga — Statueta de fildeș.
Eugen Jianu — La noi în pădure.
Mihail Stoian — Mică e vacanța mare.
Ion Brad — Orele cîntatului cu copiii satului.
Octav Pancu-Iași — Mai e un loc pe genunchi.
Hedi Hauser — Prietenii din pădure.
Magdalena Popa — Trei povești pentru Merișor.
Anna Seghers — Copiii.
Howard Fast — Tony și portița fermecată.

„Cantina" păsărelelor

Fotografia noastră reprezintă o mică povestioară. Ascultați-o: După zilele călduroase de vară, vremea s-a răcit, pomii s-au desfrunzit, iar păsările călătoare și-au luat rămas bun și au plecat. Au rămas doar vrăbiuțele. Greu e pentru o păsărică să-și agonisească iarna hrana! ...Și iată că într-o bună zi, vrăbiuțele de la Palatul pionierilor din București au găsit o tăviță plină cu grăunțe, chiar acolo în pom, iar alături o firmă mică: „Cantina păsărelelor". Cum a ajuns acolo tava, se vede din fotografie. În fiecare zi vrăbiuțele vin și își găsesc porția pregătită. Asta-i tot, dragi copii. Dacă vreți, puteți să faceți și voi asemenea „cantine". Păsărelele vă vor fi recunoscătoare.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114, Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.